

MARGARETA : O, Doamne ! Frate drag ! Ce zici ?
 VALENTIN : N-amesteca pe Domnu-aici !
 Ce s-a făcut, e rău făcut,
 Dar va dura, dacă-a-nceput.
 Acum ai unul, într-ascuns ;
 Curînd el nu-ți va fi de-ajuns,
 Iar cînd va fi duzina plină
 Întreg orașul o să vină.
 Cînd se naște, rușinea-i ținută
 Pe lume în mare secret ;
 O pînză a nopții, țesută
 De toți, o ascunde discret !
 Ar putea fi ușor omorîtă.
 Dar, după ce crește, cutează
 Să iasă pe stradă-n amiază,
 Deși e la fel de urîtă.
 Cu cît e mai hidă la față,
 Cu-atît mai fățiș se răsfață.
 Da, vād într-adevăr o zi,
 Cînd bravii cetățeni se vor păzi
 Să-ți iasă, desfrînatu l-n cale
 Ca unui stîrv ce-aduce boale.
 Ai să te temi ca de-un balaur
 De ochii tuturor, de jar !
 N-o să mai porți lănțug de aur !
 Nici loc nu vei avea lîngă altar !
 Cu mîndru guler de dantelă moale
 N-ai să mai dănțuiești de sărbători !
 Te vei tîri-ntr-un colț, cu jale,
 Printre schilozi și cerșetori
 Și, chiar dacă te iartă Domnul sfînt,
 Tot blestemată fi-vei pe pămînt !

MARTA : Reverse-ți Domnul multă îndurare !
 De ce te-ncarci, prin hulă, și mai tare ?

VALENTIN : Dacă ți-aș frînge oasele bătrîne,
 Codoașă hidă, fără de rușine !
 Aș mai putea spera la Dumnezeu
 Măsură dreaptă la păcatul meu.

MARGARETA : O, frate drag ! Cumplit ți-e chinul !

VALENTIN : Ți-am spus : ajunge cu suspinul !
 De cinste, cînd te-ai lepădat,
 Pumnal în mine-ai împlîntat.
 Mă duc prin somnul morții grav
 La Domnul, ca soldat și brav.

(Moare.)

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

După ce a reprezentat recent Dirijorul de D. R. Popescu (regia Florin Fătuțescu) și Miriiala de Paul Cornel Chitic (regia, Ludmila Szekély Anton), secția română a Teatrului de Stat din Sibiu pregătește, în regia lui Gheorghe Miletineanu, La un car de mînte un dram de prostie de Ostrovski. Tot Gheorghe Miletineanu

repetă, la secția germană a aceluiași teatru, Sărmanul cavaler de Peter Hacks. ● Revista „Lumea“, din 15 octombrie 1981, publică un articol în care Dinu Săraru comentează cu amărăciune desființarea teatrului londonez Old Vic, după aproape un veac de strălucită activitate. Cităm din articol : „Totul a pornit de

la mizera dependență a acestui vas-amiral al scenei teatrale europene de o biată subvenție... Din păcate, nimeni nu va putea, niciodată, contabiliza cîtă bogăție de spirit a răspîndit acest bătrîn teatru în lunga lui existență. Cînd se va reuși să se realizeze o carte de conturi spirituale, se va vedea, poate, că teatrul merita subvenția“.

principale: „Tendințe noi în dramaturgia și arta spectacolului” și „Valorificarea dramaturgiei țărilor socialiste în România și U.R.S.S.” Au fost prezentate cîteva referate, dar s-au produs și intervenții spontane, a căror originalitate și densitate de idei au avut darul să încălzească benefic atmosfera dezbaterilor. Constantin Măciucă (cărui i-a revenit și sarcina de a conduce lucrările simpozionului) a analizat evoluția gândirii teatrale din România ultimelor decenii, modalitățile de creație dramaturgică, subliniind formele moderne autohtone ale acesteia și procesele de sincronizare cu marile literaturi ale lumii. În partea a doua a expunerii sale („Varietăți stilistice în dramaturgia română de azi”), prof. univ. Ileana Berlogea a atins tema substratului folcloric în dramaturgia românească, de azi, oprindu-se îndeosebi la creația lui Marin Sorescu și Dumitru Radu Popescu. Inna Soloviova Vasilievskaja și Pimma Krepcetova au prezentat referatele „Tendințe noi în regia sovietică de azi” și, respectiv, „Stanislavski și teatrul sovietic de azi”. Dacă Inna Soloviova a remarcat un proces de diversificare a procedeelelor de punere în scenă a spectacolului, tendință ce se manifestă în special la tinerii regizori, Pimma Krepcetova a abilitat ideea actualității gândirii lui

Stanislavski, ca expresie a nevoii de re-intoarcere la realism. În cea de-a doua zi a simpozionului, au prezentat referate Margareta Bărbuță („Considerații asupra modului în care dramaturgia țărilor socialiste este valorificată în România”), Elena Azernikova („Valorificarea dramaturgiei românești în U.R.S.S.”), Andrei Băleanu („Experiența teatrului românesc în valorificarea scenică a lui Cehov și Brecht”). Prof. univ. Ileana Berlogea a prezentat aspecte ale montărilor cu texte rusești și sovietice de către regizorii români, atât la noi în țară cît și la Paris sau la New York, subliniind contribuția regiei românești la valorificarea scenică a dramaturgiei lui Cehov și Gorki. În materie de texte dramatice reprezentate, a subliniat Constantin Măciucă, România „are o balanță activă în raport cu fiecare țară socialistă”.

Simpozionul s-a desfășurat într-o atmosferă de efervescență intelectuală, confirmînd oportunitatea schimbului de idei între specialiștii de teatru ai celor două țări socialiste. Cu același interes va fi, desigur, întîmpinat Festivalul teatrului românesc, ce se va desfășura în primăvara anului 1982, în Uniunea Sovietică.

Paul TUTUNGIU

telex-„,teatrul“ ● telex-„,teatrul“ ● telex-„,teatrul“

● *Teatrul de păpuși din Constanța a cucerit Marele premiu la Festivalul internațional al teatrelor de păpuși în esperanto, de la Zagreb — R.S.F. Iugoslavia. Cum s-o fi spunînd „Bravo vouă, constănțenilor!” în esperanto? ● Am citit în „Suplimentul literar-artistic” al „Scînteii Tineretului” un fragment din piesa Polen pe insulă de tînăra Carmen Firan. Lectura ne face să așteptăm cu interes premiera piesei, care va avea loc, după cum am fost anunțați, la Teatrul Național din Craiova. ● Opt femei de Robert Thomas este recenta premieră a Teatrului Național din Cluj-Napoca, premieră a cărei regie o sem-*

nează actorul George Gherasim. ● Colecția „Rampa” a Editurii Eminescu a publicat recent al cincizecilea volum de teatru. Îi dorim să continue cu aceeași stăruință, exigență și succes seria de editări. ● Citim, într-un cotidian, că Teatrul muzical „Nicolae Leonard” din Galați își sărbătorește 25 de ani de activitate. Le urăm viață lungă și noi succese gălășenilor, dar nu ne putem opri să remarcăm că pe Leonard nu l-a chemat niciodată Nicolae, ci Nae! Leonard, după dorința nașului, și Nae, după tată! ● Din nou, Shakespeare în librării. Este vorba despre Nevestele vesele din Windsor, în tradu-

cerea lui Vlaicu Birna, și Cum vă place, în traducerea lui Virgil Teodorescu. Volumul care reunește aceste două piese a apărut în colecția „Biblioteca pentru toți”. ● Teatrul „Ion Creangă” a efectuat un lung turneu în Moldova, cu Noaptea lui Ștefan cel Mare de Dan Tărchilă. La acest teatru intră în repetiții Povestea porcului, dramatizare de Dan Micu după Ion Creangă, firește, în regia lui Dan Micu. ● „Săptămîna” din 16 octombrie 1981 consemnează un moment important al vieții teatrale, „Colocviul regizorilor din teatrele dramatice”. Numai că îl mută de la Birlad la Bacău. Graba strică treaba! ●

VIITORUL ROL

MIRCEA DIACONU

Mircea Diaconu a absolvit Institutul de teatru „I.L. Caragiale” în 1971, clasa prof. Sanda Manu, și a debutat pe scena Teatrului de Comedie, în dublul rol Castor-Pollux din piesa lui Dumitru Solomon, **Fata Morgana**. (Coincidență: după zece ani de la debut, viitorul său rol va fi tot într-o piesă de Dumitru Solomon, și anume, rolul titular din **Diogene ciinele**, apărută în revista „Teatru” Nr. 7/1973.) Numele actorului Mircea Diaconu poate fi deseori întilnit pe afișele Teatrului „Bulandra”, și pe genericele filmelor românești. Rolurile pe care le-a interpretat în teatru nu sînt multe, dar sînt vii în memoria spectatorilor: Ottavio (**Mincinosul**, de Goldoni), Brînzovenescu (**O scrisoare pierdută**), Iordache (**D'ale carnavalului**), travestiul Efimița (**Conu' Leonida față cu reacțiunea**) de I.L. Caragiale; Sir Andrew (**A 12-a noapte**), Trinculo (**Furtuna**) de Shakespeare; Filip al II-lea (**Elisabeta I**, de Paul Foster); Paiastru (**Militarul fanfaron**, de Plaut);

Pinzaru (**Răceala**, de Marin Sorescu); Preotul (**Voluptatea onoarei**, de Pirandello); Ulă (**Mormintul călărețului avar**, de D.R. Popescu) etc.

Frapează, în modul său de a aborda rolul, tendința de a descoperi și a scoate la iveală ceea ce s-ar putea numi „reversul”: comicul, în dramatic, sau, după caz, dramaticul în comic, impulsul spontan de a contrazice clișeu de interpretare. De unde, originalitatea — dar și, cîteodată, erorile — interpretărilor sale.

„Diogene al lui Dumitru Solomon poate fi, într-un anume înțeles, oricare dintre noi, mai ales în anii tinereții, cînd încă nu ne-am fixat în concepții și sisteme, cînd căutăm o formă de libertate corespunzătoare marilor noastre neliniști, cînd vrem să depășim, cu orice preț, conștiința propriei noastre fragilități. Piesa nu e numai un exercițiu de inteligență, cum ar părea la prima vedere, ci un text minunat, captivant, care atinge intensități dramatice; replica are savoare, și stîrncește interesul publicului. Tocmai din această pricină, rolul pune probleme serioase de interpretare, pentru că, ori cînd, te poate fura dialogul spumos, și riști să pierzi firul ideii.

Tipologic, personajul Diogene nu e singular. În mintea mea, e frate cu isteții din teatrul medieval, dar — prin lipsa de rezultat a încercării sale — și rudă cu Sisif; în fiecare clipă, se află între parabolă și realitate. Din punctul meu de vedere, actoricesc, ar fi banal să relievez, în interpretare, numai ascuțimea minții lui; am să încerc ca, în clipa cînd se conturează una dintre trăsăturile lui caracteristice, s-o dezvolt pe cealaltă. Probabil că sfîrșitul acestei curse va fi nu o resemnare în fața neputinței de a ne împlini visurile, ci o veselă și liniștită înțelegere.

În spectacolul nostru (regia — Sanda Manu (totul este împins la limită, culorile — tari, formele — grotești. Nu ambiționăm, prin aceasta, să obținem un „minut de adevăr”, ci să realizăm, o stare de luciditate și speranță, care ne stau bine, în orice clipă a vieții noastre“.

telex-,,teatru“●telex-,,teatru“●telex-,,teatru“

Mircea M. Ionescu, gazetarul sportiv care, în ultima vreme, s-a făcut cunoscut și ca dramaturg, publicat de revista noastră și jucat de teatre, este prezent în librării cu volumul **Intilniri** care nu se uită. ● **Teatru de Stat din Oradea**, secția română, a efectuat un turneu

la Debrețin (R. P. Ungară), cu spectacolele **O scrisoare pierdută** de I. L. Caragiale, în regia lui Alexandru Colpacci, și **Snoave** cu măști de Ion Lucian, în regia autorului. După cum relatează presa din țara vecină și prietenă, spectacolele s-au bucurat de un succes deosebit. ●

O valoroasă lucrare de tehnică teatrală, și anume **Exercițiile artei dramatice de Marietta Sadova**, a apărut în îngrijirea lui Victor Parhon, sub egida Institutului de cercetări etnologice și dialectologice. **Lucrarea poate fi extrem de utilă artiștilor amatori care vor să-și perfecțione-**

VIITORUL ROL

VLADIMIR JURĂSCU

După trei decenii de activitate teatrală, biografia artistică a lui Vladimir Jurăscu este dublată de un adevărat itinerar, pe harta scenelor țării: a debutat la Teatrul Național din Craiova, și a jucat la teatrele din Baia Mare, Petroșani, Oradea, Pitești, Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași, Teatrul Național din Cluj; de 12 ani, s-a stabilit la Teatrul Național din Timișoara. Talentul lui s-a manifestat în roluri dintre cele mai diferite, din dramaturgia originală și din cea universală. Actorul continuă să se formeze cu fiecare rol, evoluind pe un registru întins, de la dramă la comedie. Fișa creațiilor lui e deosebit de bogată. Amintim câteva dintre cele 130 de roluri: Moghilă (**Apus de soare**) și Luca Arbore (**Viforul**) de B. Șt. Delavrancea; Făt-Frumos și Zmeul Zmeilor (**Inșir-te, mărăgărite**, de Victor Eftimiu); Mircea Aldea (**Gaițele**, de Al. Kirițescu); Cavalerul

(**Ondine**, de Giraudoux); Osvald (**Strigoii**), Solness (**Construcătorul Solness**) și Hjalmar Ekdal (**Rața sălbatică**) de Ibsen; Aleksei (**Tragedia optimistă**, de Vs. Vișnevski); Godun (**Ruptura**, de Boris Lavreniev); Sile (**Mobilă și durere**, de Teodor Mazilu); Bască (**Studiul osteologic...** de D.R. Popescu). „Oricând mi s-ar pune clasică întrebare: pe care l-am iubit mai mult?, așa da clasicul răspuns: toate au fost mari iubiri, totuși, Pietro Gralla din **Act vențian**, de Camil Petrescu, în regia minunatului om de teatru care a fost Marietta Sadova, mi-a fost cel mai drag” — mărturisește actorul.

În prezent, Vladimir Jurăscu repetă rolul Marchizul, din piesa **Velásquez** de A. Buero Vallejo. Regia, Ioan Ieremia.

„Cred că piesa **Velásquez** nu apare, în repertoriul Teatrului Național din Timișoara, în mod intimplător. Avem nevoie de o asemenea piesă, sau de altă operă de aceeași amploare. E firesc să dorim să prezentăm publicului toate genurile dramaturgiei universale, clasice și contemporane, și, în primul rând, piese de mare anvergură. **Velásquez** se înscrie într-un program, pe care teatrul nostru și l-a propus, și pe care sperăm, cu toții, să-l realizăm. Iată un obiectiv care ne stimulează.

Personajul la care lucrez, Marchizul, are o pondere importantă în piesa lui Vallejo; este un intrigant al secolului de aur spaniol, care cred că nu se deosebește prin nimic esențial de intriganții altor secole, mai puțin poleite. El organizează și declanșează mecanismul inchiizitorial al curții lui Filip al IV-lea, urmărind, prin calomnii, discreditarea și chiar exterminarea pictorului Velásquez, artistul care comisese erezia de a-și revendica dreptul să creeze, așa cum îi dictează conștiința.

Un rol dificil, un caracter sinuos, plin de contradicții. Realizarea unui astfel de spectacol nu ar fi posibilă, fără contribuția neprecupețită a întregului colectiv, condus de regizorul Ioan Ieremia”.

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

ze tehnica vorbirii. ● Umblă zvonul că Laurențiu Ulici, prețitul critic literar, care, se știe, de la o vreme cochetează cu teatrul, va debuta ca regizor la Teatrul Tinerețului din Piatra Neamț, unde intenționează să monteze Muștele de Jean-Paul Sartre. ● Uneori, ac-

torii dau o „reprezentăție de adio”, când ies la pensie. Dar un tutungiu cum iese la pensie? Iată ce am citit, scris frumos, cu litere colorate, pe un mare carton alb, într-o tutungerie de pe Călea Văcărești: „Septembrie 1932 —septembrie 1981. Stimați și iubiți clienți! A venit

timpul despărțirii, după 49 de ani de serviciu în această unitate. Eu vă mulțumesc, vă doresc sănătate și vă las cu bine. Pensionarul nea Traian”. Ce frumos știu să îmbătrînescă unii oameni!

FAIMA